

Efter att ha färdats över Atlanten i säkerhet förenade hon sig slutligen med Martins handkärrekompani. Den 28 juli började dessa handkärrepionjärer sin resa västerut. Lidandet som det här kompaniet utstod är välkänt. Av de 576 medlemmarna dog nästan en fjärdedel innan de nådde fram till Utah. Fler skulle ha dött om det inte varit för räddningspatrullen som president Brigham Young organiserade med vagnar och förråd som skickades ut till de strandsatta och insnöade heliga.

Mary Murdoch dog den 2 oktober 1856 nära Chimney Rock i Nebraska. Där dukade hon under på grund av trötthet, nedkylning och svårigheter under färden. Hennes bräckliga kropp orkade inte längre med de fysiska umbäranden de heliga ställdes inför. När hon låg inför döden gick hennes tankar till familjen i Utah. Det sista den trofasta pionjärvinnan sade var: "Berätta för John att jag dog med ansiktet vänt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch exemplifierar hoppet och tron som så många av de första pionjerna hade när de med stort mod färdades västerut. Dagens andliga resor kräver inte mindre hopp och tro än de tidiga pionjernas. Våra prövningar och problem är annorlunda men kampen är lika stor.

Det är min bön att vårt hopp ska leda till uppfyllelsen av våra rättfärdiga drömmar. Jag ber särskilt att vårt hopp i försoningen ska stärka vår tro och kärlek och ge oss ett evigt perspektiv för vårt framtida liv. Må vi alla ha detta fullkomligt klara hopp, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Broder Larry M. Gibson

förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Aronska prästadömet heliga nycklar

Herren vill att varje ung man inom aronska prästadömet inbjuder alla att komma till Kristus — och börjar med den egna familjen.

När en av mina söner var tolv år ville han föda upp kaniner. Vi byggde kaninburar och skaffade oss en stor kaninhanne och två kaninhonor från en granne. Jag hade ingen aning om vad vi gett oss in på. På mycket kort tid var vårt skjul fyllt till bristningsgränsen med kaniner. Nu när min son är vuxen måste jag erkänna min häpnad över hur antalet hölls nere — grannens hund smet ibland in i skjulet och tunnade ut kaninhopen.

Men jag rördes av hur min son och hans bröder vakade över och skyddade dessa kaniner. Och nu, som män och fäder, är de värdiga prästadsbärare som älskar, stärker och vakar över sina egna familjer.

Jag känner ömhet när jag ser hur ni unga män i aronska prästadömet vakar över, stöder och stärker människor omkring er, däribland er familj, medlemmar i ert kvorum och många andra. Jag älskar er verkligen.

Nyligen såg jag på när en trettonårig ung man avskiljdes som president för diakonernas kvorum. Efteråt skakade biskopen hand med honom och tilltalade honom som "president" och

förklarade för kvorummedlemmarna att "han tilltalade honom som president för att betona heligheten i hans ämbete. Presidenten för diakonernas kvorum är en av endast fyra personer i församlingen som innehar presiderande nycklar. Med de nycklarna leder han kvorumet, tillsammans med sina rådgivare, under Herrens inspiration." Den här biskopen förstod kraften i presidentskap som leds av en president som bär och utövar heliga prästadsnycklar (se L&F 124:142–143).

Efteråt frågade jag den unge mannen om han var redo att presidera över sitt kvorum. Han svarade: "Jag är lite nervös. Jag vet inte vad en president för diakonernas kvorum gör. Kan du berätta det för mig?"

Jag förklarade att han hade ett underbart biskopsråd och rådgivande som skulle hjälpa honom bli en framgångsrik och mäktig prästadsledare. Jag visste att de skulle respektera presidentskapets heliga nycklar som han hade.

Sedan ställde jag följande fråga: "Tror du att Herren skulle kalla dig till ett sådant viktigt ämbete utan att ge dig vägledning?"

Han tänkte efter och svarade sedan: "Hur får jag den?"

När vi hade diskuterat det en stund, insåg han att han kunde hitta vägledningen i skrifterna, i de levande profeternas ord och i bönesvar. Vi bestämde oss för att leta upp ett skriftställe som utgångsläge för hans vidare skriftstudier om ansvaret i hans nya ämbete.

Vi slog upp 107:e kapitlet i Läran och förbunden, vers 85. Där står det att diakonernas kvorumpresident sitter i råd med sina kvorummedlemmar och undervisar dem om deras plikter. Vi fastslog att hans kvorum inte bara är en klass utan också ett råd av unga män och att deras uppgift är att stärka och bygga upp varandra under presidentens vägledning. Jag uttryckte min tilltro till att han skulle bli en utmärkt president som skulle förlita sig på Herrens inspiration och ära sitt heliga ämbete när han undervisade sina meddiakoner om deras plikter.

Därefter frågade jag honom: "Så nu när du vet att du ska undervisa diakonerna om deras plikter, vet du vilka de plikterna är?"

Återigen slog vi upp skrifterna och läste:

1. En diakon utses till att vaka över kyrkan och att vara kyrkans lokala tjänare (se L&F 84:111).

Eftersom familjen är kyrkans grundläggande enhet, är den

viktigaste platsen för aronska prästadömsbärare att utföra den plikten deras eget hem. Han ger prästadömsstöd till sin far och mor när de leder familjen. Han vakar också över sina bröder och systrar, de unga männen i kvorumet och andra medlemmar i församlingen.

2. En diakon bistår läraren i alla hans plikter i kyrkan om situationen så kräver (se L&F 20:57).

Vi fastslog att om en diakon ska bistå läraren i hans plikter, måste han känna till de plikterna också. I skrifterna hittade vi snabbt över ett dussin plikter som hör samman med en lärares ämbete (se L&F 20:53–59; 84:111). Vilken mäktig upplevelse det skulle vara för varje ung man — och deras fäder, rådgivande och andra — att göra exakt vad den här unge mannen gjorde: gå till skrifterna och själva upptäcka vilka deras plikter är. Jag gissar att många av oss blir överraskade — och inspirerade — av det vi hittar. Plikt mot Gud-häftet innehåller en god sammanfattning av aronska prästadömet's plikter och är en utmärkt resurs för andlig utveckling. Jag uppmanar er att använda det regelbundet.

3. Diakoner och lärare ska också "varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus" (L&F 20:59; se verserna 46 och 68 för präster).

Många unga män tror att deras missionsarbete börjar när de blir 19 år och anländer till missionsnärsskolan. Vi lär från skrifterna att det börjar långt innan dess. Herren vill att varje ung man inom aronska prästadömet ska inbjuda alla att komma till Kristus — och börja med sin egen familj.

För att därefter hjälpa den här unge presidenten förstå att han och endast han var den presiderande ämbetsmannen i kvorumet, föreslog jag att han tre gånger skulle läsa den första plikten i L&F 107:85. Han läste: "Presidera över tolv diakoner." Jag frågade: "Vad säger Herren till dig personligen om din plikt som president?"

"Jaa", sade han, "flera saker har dykt upp i huvudet under vårt samtal. Jag tror att min himmelske Fader vill att jag ska vara president för 12 diakoner. Det är bara fem av oss som kommer, och en av dem kommer bara ibland. Så hur blir vi tolv?"

Nu hade aldrig jag tolkat det skriftstället på det sätt han gjorde, men han hade ju heliga nycklar som inte jag hade. Jag undervisades av en trettonårig president för diakonernas kvorum om uppenbarelsens kraft som kommer till dem som har presidentskapets heliga nycklar, oavsett intellekt, ställning eller ålder.

Jag sade: "Jag vet inte. Vad tror du?"

Och han sade: "Vi måste räkna ut hur vi ska få honom att fortsätta komma. Jag vet att det finns två andra som borde vara med i vårt kворum, men de kommer inte, och jag känner dem inte. Kanske kan jag bli vän med en av dem och låta mina rådgivare arbeta med de andra. Om de alla kom, skulle vi bli sju, men hur hittar vi fem till?"

"Jag vet inte", svarade jag, "men om din himmelske Fader vill att de ska vara där, så vet han hur".

"Då behöver vi be som ett presidentskap och kворum för att ta reda på vad vi ska göra." Han frågade därefter: "Är jag ansvarig för alla pojkar i vår församling som är i diakonåldern, även om de inte är medlemmar?"

Imponerad frågade jag: "Enligt Herrens sätt att se på saken: Har din biskop ansvar bara för medlemmarna i församlingen eller för alla som bor inom dess gränser?"

Den här unge "lokale tjänaren" fattade genast. Han insåg rollen som varje diakon, lärare och präst har att

vaka över kyrkan och inbjuda alla att komma till Kristus.

När jag tänker på våra underbara unga män och kvinnor i kyrkan får det mig att tänka på ett skriftställe — ett som Moroni citerade för Joseph Smith. Han sade att "detta ännu inte uppfyllts, men att det snart skulle ske" (Joseph Smith — Historien 1:41) — "och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och döttrar skall profetera ... era unga män skall se syner" (Joel 2:28).

Det som dök upp i den här unge presidentens huvud var en vision av det som vår himmelske Fader ville att hans kворum skulle vara. Det var den uppenbarelsen han behövde för att stärka de aktiva medlemmarna i kворumet, för att stärka dem som hade det svårt, och för att inbjuda alla att komma till Kristus. Sålunda inspirerad gjorde han upp planer på att göra Herrens vilja.

Herren lärde den här unge presidenten att ordet *prästadöme* betyder att sträcka sig ut för att tjäna andra. Som vår älskade profet, president Thomas S. Monson förklarar: "Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv" ("Vår heliga plikt som prästadömsbärare", *Liahona*, maj 2006, s. 57).

Tjänande är själva grundvalen i prästadömet — att tjäna andra som Frälsaren gjorde. Jag vittnar om att det är hans prästadöme, att vi går hans ärenden, och att han har visat alla prästadömsbärare vägen till trofast prästadömstjänande.

Jag inbjuder alla kворumpresidentskap att regelbundet rådgöra med varandra, studera och be för att lära vad Herrens vilja är för ert kворum och att sedan handla därefter. Använd Plikt mot Gud-häftet som ett

hjälpmedel att hjälpa er undervisa era kворummedlemmar om deras plikter. Jag inbjuder varje kворummedlem att stödja kворumpresidenten och be honom om råd när ni lär er och rättfärdigt utför alla era prästadömsplikter. Och jag inbjuder oss alla till att se på dessa anmärkningsvärda unga män så som Herren ser på dem — de är en mäktig resurs för att bygga upp och stärka hans rike här och nu.

Ni underbara unga män bär aronska prästadömet, som återställdes av Johannes Döparen till Joseph Smith och Oliver Cowdery i närheten av Harmony, Pennsylvania i Förenta staterna. Ert prästadöme innehar de heliga nycklar som öppnar dörren för alla vår himmelske Faders barn att komma till hans Son, Jesus Kristus, och följa honom. Det sker genom "omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse", sakramentets förrättning varje vecka och "änglars betjäning" (L&F 13:1; Joseph Smith — Historien 1:69). Ni är verkligen tjänare som måste vara rena, värdiga och trofasta prästadömsbärare under allting och överallt.

Varför? Lyssna till orden från vårt älskade första presidentskap, som getts till var och en av er i er Plikt mot Gud:

"Du har myndighet att utföra aronska prästadömet förrättningar ... [Du] välsignar ... storligen människorna runt omkring dig ...

Vår himmelske Fader har stor tillit till och stort förtroende för dig och han har en viktig mission för dig att utföra" (*Min Plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* [2010], s. 5).

Jag vet att dessa ord är sanna och jag ber att var och en av oss ska få samma vittnesbörd. Och jag säger detta i hans heliga namn vars prästadöme vi bär, Jesus Kristus, amen. ■